

Музикантова Катерина

«Ми самі заводимо друзів,
самі створюємо ворогів, і лише
наші сусіди – від Бога»

ЧЕСТЕРОН ГІЛБЕРТ КІТ

Кожного дня дивуюсь, наскільки ми та наше майбутнє усе ж таки залежать від минулого. Люди часто питають: «Чому ти така?». І завжди відповідь я знаходжу саме у своєму дитинстві. Може, ви позаздрите, а може і ні, але цей період мого життя був найяскравішим і найщасливішим, що могла мати маленька дівчинка.

Коли ти живеш у приватному будинку — ти швидко зможеш знайти якесь цікаве заняття. Але найголовнішим скарбом для мене була моя вулиця — Рижська. Завітавши до нас, ви нізащо б не потрапили на звичайну вулицю з сірими будинками, бо цю частину міста від смутку та самотності захищали п'ятеро маленьких героїв. Ми ніколи не були один одному братом чи сестрою, нас не пов'язували родинні зв'язки. Але ми були сусідами і завжди захищали наш куточок.

Кожен ранок один з нас прокидався якомога раніше, підходив до будинків своїх товаришів і починав вигукувати наші імена. Зазвичай, цю роботу виконував наймолодший з нас. Після цього, у нас був цілий день для різних занять. Головне — мати фантазію і придумати щось нове.

Наприклад, нам дуже подобалось організовувати змагання на наших залізних конях — велосипедах. Для цього ми навіть робили оголошення та розробляли план подарунків кожному з учасників. Були і шоу талантів, і маленька крамничка з нашими іграшками, і навіть шоу «Останній герой». Але головна частина дня — вечір, коли ми виносили біле простирадло, вішали на чийсь паркан (а це було дуже складно вирішити: кому бути героєм цього вечора) і виносили головного члена нашої банди — діaproектор. Мабуть, це дивно, що діти 21-го століття знайомі з ним, але завдяки нашим батькам він змінив нам навіть кінотеатр. Усі разом ми зібрали дуже велику колекцію цікавих фільмів.

Але наскільки здивованою була дівчинка з великими очами і довгими косичками, коли дізналась, що, насправді, не усі сусіди можуть бути настільки добрими та турботливими. Одного дня і моя маленька казка зламалась, мені довелось зняти рожеві окуляри і вивчити ще один новий урок. Сусід, який жив поруч з нами вже дуже багато років, захотів забрати усе, що ми маємо, бо, як ми знаємо, сусідська корова дає більше молока. За мить, наша дружня вулиця спорожніла, а сміх лунав тільки в наших спогадах.

Я вірю, що одного разу ми усі зустрінемося і будемо згадувати наші дитячі пустощі, робити секретні бази та розраховуватись листям дерев. І все це буде на нашій улюбленій вулиці Рижська.

Музикантова Катерина
Луганчанка